

anden påskedag – slemminge og engestofte 5/4-21

lukas 24,13-35   brændte vore hjerter ikke i os?

Beretningen om de to disciples vandring til Emmaus, på vej væk fra påskens Jerusalem, er en af de kæreste i bibelen. Vi kender dem, de to der går fra det hele, godt frustrerede, fordi intet viste sig at holde vand, alt var som sand, der smuldrede væk mellem fingrene ... De havde troet, sikkert af et fuldt og godt hjerte, at her var det, de havde søgt og nu fundet – og så blev det til ingenting, en stor fed fiasko, nok en skuffelse. Jesus lod sig slagte som et stykke kvæg, gjorde ingen modstand, genoprettede ja faktisk ingenting... De følelser og erfaringer kender vi til, næsten alt for godt – det føles ofte somom de er en del af livet, det at blive voksen – men fra i dag skal vi forstå, at Gud har gjort dem til en illusion!

Det lyder unægtelig som en grandios påstand, som det er svært at hive i land som sand – en slags religiøs tryllekunst, en virkelig illusion, et trick! Og sådan er det, mens vi vandrer alene i livet, om vi så end har nok så mange følgesvende ved vor side. Vi er så sandelig opdraget til at se verden på en bestemt måde – det kan ingen af os sådan set gøre for, ej heller vore forældre! Vi er alle så indkrogede i det materialistiske verdensbillede, at vi har svært ved at forstå, hvordan det skulle være anderledes. Men det er ikke så svært, som det kunne lyde – vi kan bare spørge andre mennesker, vi deler livet med: såfremt vi er i stand til at lægge fra os, at vi har ret – måske fordi vi er de klogeste i hele verden gennem alle tider, sådan heldigvis og tilfældigvis – ja så vil vi kunne forstå, at vores livssyn er en sjældenhed. At kun ganske få mennesker nu og før har tænkt som vi gør: at verden ikke er mere end det der kan vejes og måles, og at alt skal forklares udfra os selv for overhovedet at eksistere. Hvad har det livssyn givet os andet end velstand og effektivitet? Stress, sanseløst forbrug, træthed, åndeligt kortsyn, håbløshed.

De to disciple går fra det hele – de kan ikke mere... Men da får de følgeskab. *Hvad er det, I går og snakker om, spørger den fremmede. Er du den eneste, der ikke har hørt det, spørger de ham. Og så forklarer de ham, hvad der er sket – det vigtigste i miles omkreds, ja helt ind i*

deres hjerter: om Jesus der blev korsfæstet som en anden tyv – om alle de håb, der gik til grunde med hans død – om hvordan kvinderne nu havde forfærdet dem alle ved at komme tilbage fra graven med ufatteligt nyt: at han ikke var derinde, men lever... Ja så var det at de måtte gå, se at komme væk derfra, de to, for det her havde udartet sig, så hovederne var ved at sprænges. Da fortalte den fremmede, at Guds vilje var sket. Han udlagde det for dem, så de forstod. Pludselig gav det alt sammen mening! De indbød ham til at blive hos dem, holdt gerne på ham. Og da han velsignede og brød brødet og gav dem det, så de, og indså de, hvem han var, den opstandne Kristus – men han blev igen usynlig for dem...

Beretningen om vandringsen til Emmaus strækker os ud: mellem disciplenes fortabthed og håbløshed – og det udsagn, der på sin vis afrunder beretningen: *brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os?* Vi har så let ved at hænge fast i vores eget, uanset om det fører os i ring eller i sæk eller i tomgang. Jeg, tror, det er fordi vi tror, vi kender den verden, vi lever i... Men den materielle verden er kun en ydre skal af en verden – det er en falmet verden for mennesker, der har tabt troen. Troen er det, der åbner verden, ligesom for de to disciple, hvis håbløshed efterlades i grøften på vejen til Emmaus. For Jesus genfortryller deres grå og triste verden med nyt håb. De forstår, som også vi kan det, at vi lever i Guds verden: det er ikke Gud der besøger os hist og her, måske om søndagen, men os der lever i hans verden, som skabninger i hans skabning. Og da kan hjerterne brænde i os af fryd og glæde – så taler Gud til os på mange måder hele tiden, som lærken der fløj over mig på stranden just i rette øjeblik. Kristi opstandelse krænger verden om, og giver nyt liv, Guds liv, levende, brændende, en ny og håbefuld virkelighed!

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud,

Fader, Søn og Helligånd,

du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed!

Amen.

lad os bede sammen

Kære Far i himlen!

På vor vandring i livet går vi alene,
hvis du ikke går med!

Ensomme og uforstående er vi,
når alt kommer til stykket...

Vi forstår ikke, at du følger os hvert eneste skridt –
og selv når vi hører det, ser vi det måske ikke...

Herre, vi takker dig for at du er med os som selve livet –
giv os åndelige sanser, vågne og lykkelige i dit nærvær!

Herre, vi beder for alle, der har behov for dit nærvær –
de syge, de døende, de ensomme, de fortabte og ulykkelige!

Kom, vær dem og os nær, vær barmhjertig, Herre!

For uden dig er vi alle øde øer uden håb og fællesskab!

Vi beder for kirken,

at den må vise os vejen i Kristus, din søn!

Herre, vær os alle nær med din fred og velsignelse –
at vi må have kristi opstandelses evighedshåb for øje her og nu!

Amen.